

စောင့်

(ရှမ်းမြောက်)

လူသားစားသော ဗိန်းမ

လူသားစားသော မိန်းမ

ဝေါ့ ဂူး ဂူး

အဝေးပြေးလမ်းမ၌ ဘန်ကားအဖြူတစ်စီး အရှိန်ဖြင့် တရိပ်ရိပ်
သွားနေသည်။ ။

"ဟေ့ရောင်တွေ မပျော်ကြဘူးလား...."

"ကားမောင်းနေသူ ကျော်မြင့်က နောက်ခန်း၌ ထိုင်နေသော ဖိုးထွန်း
၊ သိန်းဇော်၊ အေးအေးတို့ အား မေးလိုက်လေသည်။ ။ ဟာဘယ်လို ပြော
လိုက်တာလဲကွာ ပျော်တာပေါ့ တို့ ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ခရီးစဉ်လေ
အမှတ်တရ တစ်ခုလိုပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"

ထိုအမေးကို ဖိုးထွန်းက လှမ်းဖြေလိုက်လေ၏။

"အေး ... အေး နွယ်မြကော ပျော်လား..."

ရှေ့ခန်း၌ ထိုင်နေသော နွယ်မြအား မေး လိုက်လေသည်။ ။

"ပျော်တာပေါ့ရှင် ... ဒါမျိုး ခရီးတွေ ထွက်ချင်ခဲ့တာကြာပြီ ခုမှ ထွက်
ရတော့တယ်"

သူငယ်ချင်း ငါးယောက် ချောင်းသာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။
အားလုံးက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ပြီး first
yearများ ဖြစ်၏။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ

ဖြစ်ကြသည် ဟု သိရလေသည်။ ။ ယခုမှာ ကျောင်းပြီးလို့ သူငယ်ချင်းများ စုပီး ချောင်းသာခရီး ထွက်ချင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ အချိန်ကား ညဇနာရီ ရှိနေလေပြီ တစ်နေကုန် ကားစီးလာကြတော့ တချို့က ပင်ပန်းလို့ အိပ်မောကြလေပြီ

"ဟင့် ရှေ့မှာ လမ်းခွဲ ဘယ်လမ်းက သွားရမှာ လဲ ..."

ကျော်မြင့် စိတ်ထဲက ပြောကာ ဖြည်းဖြည်းခြင်း မောင်း လာလေသည်။ ။ ကျန်တဲ့ လူတွေက ကားမူးလို့ အိပ်မောကြနေတာလေ။ ကျော်မြင့် တစ်ယောက်သာ ကားမောင်သူဆိုတော့ အိပ်လို့ မဖြစ်ချေ။ ကျော်မြင့်မှ လမ်းမသိတာ မဟုတ် အရင်ကလည်း သူသွားဖူးလေသည်။ ။ ယခုမှာ ညမိုးချုပ်နေသောကြောင့် ရုတ်တရက် လမ်းကြောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

လမ်းခွဲနားသို့ ကားရောက်လာတော့

"တော်ပါသေးတယ် ဆိုင်းပုဒ်ချိတ်ထားလို့ ..." ထိုသို့ ပြောပြီး ဘယ်ဘက်လမ်းဘက် ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ။

ဆိုင်းပုဒ်မှာ လမ်းညွှန် မှားနေသည် ကို သူမသိခဲ့ချေ။ ကျန်သူငယ်ချင်းများကတော့ တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်ပျော်ကျနေကြတော့ ကျော်မြင့် ဘယ်ကို မောင်းနေသည် ကိုလည်း မသိချေ။ တဖြည်းဖြည်း မောင်းလာတော့ ကားလမ်းက ကြမ်းလာခဲ့သည်။ ။ ကတ္တရားလမ်း မဟုတ်တော့ ... ဆက်ပြီး သွားလေလေ တောနက်သို့ ရောက် လာလေလေ ဆိုတာကို ကျော်မြင့် သတိထားမိတော့သည်။ ။

"ဂူး ဂူး ချန်း ချန်း ချိန်း"

ကားက ချက်ချင်း ထိုးထိုး ရပ်သွားလေသည်။ ။

"ဟာ ကားဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး ပျက်ပီထင်တယ် ဟေ့

ရောင်တွေ ထကြထကြ ကားဘာဖြစ်သွားလဲ မသိတော့ဘူး"

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျန်သူငယ်ချင်းများကို နှိုးလေတော့၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ... "သိန်းဇော် နိုးလာရင်း ပြောလေ၏။ ကျန်သူငယ်ချင်းကလည်း အသီးသီး နိုးလာကြလေသည် ။ ခက်တာက သူတို့ မှာ ဓာတ်မီးတွေမပါ စားစရာတွေမပါ ပါလာသမျှလဲ ကုန်နေပြီ ဖြစ်နေတော့သည် ။ ထို့နောက် အားလုံးကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြသည် ။

"ဟာ ဟိုမှာ အိမ်တစ်လုံး မီးလင်းနေတယ်ဟာ လာငါတို့ အဲဒီမှာ အကူညီတောင်းပြီး တစ်ညလောက် တည်းရအောင်...."

ဖိုးထွန်းက လက်ညှိုးထိုးရင်း လှမ်းပြောရာ အားလုံး ထိုအိမ်ရှိရာသို့ မျက်စိတစ်စုံကြလေတော့၏။

"ဟုတ်တယ် သွားကြမယ်"

ထို့နောက် ထိုမီးလင်းနေတဲ့ အိမ်ဆီသို့ သွားလေတော့သည် ။ သို့ဖြင့် အိမ်နားသို့ ရောက်သောအခါ.... သူတို့ အားလုံး ထူးခြားမှု တစ်ခုတော့ ခံစားရသည် မှာ အမှန်။ ဟုတ်တယ် သူတို့ အားလုံး လူသေပုတ်စော် နဲ့လိုလို ဝက်သေနဲ့လိုလို အနံ့ရတာလေ၏။ အေးအေးတောင်မှ ထိုအနံ့ကို မခံနိုင်ပဲ အန်ချလေတော့သည် ။

"ဝေါ့ အော့"

"အိမ်ရှင်သို့ အိမ်ရှင်သို့"

ကျော်မြင့် လှမ်းအော်ခဲ့တယ်။ ထို့နောက် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် တံခါးလှမ်းဖွင့်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ငါ့မောင်တို့"

"ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခ ရောက်လာလို့ ပါ လမ်းမှာ ကားပျက်လို့ ဒီမှာ တစ်ညလောက် တည်းခွင့်ပြုပါလို့ အကူညီတောင်းတာပါ ခင်ဗျား..
.."

"အော်ရပါတယ်ကွယ် လာအထဲကိုဝင်ခဲ့...."

"ဟုတ်ကျေးဇူးပါ အဒေါ် အယ် အယ်....အန်တီ"

"အန်တီချိုလို့ ခေါ်ရင် ရပါပီကွယ်"

"ဟုတ်"

ဆိုပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့တော့သည် ။ အဒေါ်ကြီးမှာ အသက်၄၀ခန့်
ဟု ခန့်မှန်း ရသည် ။

ထိုအဒေါ်ကြီး၏ လက်တွင် သွေးလိုလို နီနီကြီး ပေနေသည် ကို နွယ်
မြ သတိထားမိခဲ့သည်။

"ဟင်...."

"ဟဲ့..."

"အို..."

"ထမင်းပွဲတွင် ပြင်ထားလို့ ပါလား အန်တီချို....မိသားစု တော်တော်
များ မယ် ထင်တယ်...."

"မဟုတ်ပါဘူး အန်တီက တစ်ယောက်ထဲပါ လူလေးတို့ စားဖို့ ပါ"

"ငါ...."

အားလုံး အံ့သြသွားသည် ငါတို့ ဒုက္ခရောက်မှာ ကို သူဘယ်လိုလု

ပ်ဉ်း သိတာလဲဆိုဝီး အတွေးကိုယ်စီနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ခေါင်းတွေ ခါပြဲ ငုတ်ပြဲကာ အချက်ပြဲ ကြတော့သည် ...။

"ဘာမှ စိတ်မရှိနဲ့ အန်တီက အကြားမြင် နည်းနည်း ရတယ်ကွယ်
....အခု မင်းတို့ စားစရာ မရှိမှန်း သိလို့ ချက်ပြုတ်ထားတာ ...
လာကြ အတူစားကြမယ်...."

ဒီတော့ အားလုံး သံသယစိတ် ကင်းဝေးကာ ဝင်ထိုင်၍ အဝဆွဲတော့
သည် ။

"ကောင်းလိုက်တာ အန်တီချိုရယ် ဗိုက်တွေကို တင်းလို့ ဒါနဲ့
ဟို....ဟို အသားဟင်းက ပိုစားလို့ ကောင်းတယ်နော် ဘာသားလဲ"

စပ်စုပြီး သိချင်တဲ့ သိန်းဇောက မေးလိုက်တော့သည် ။